

[Baunsgaard.]

bondesamfund. Derfor forekommer det mig indlysende, at en skattelovgivning, der rent faktisk er bygget op på den tilstand, som herskede under det gamle landbrugsprægede samfund, ikke slår til.

Jeg synes, at de afgiftslovsforslag, vi i øjeblikket behandler i et folketingsudvalg, med al ønskelig tydelighed dokumenterer, at vi ikke har finanspolitisk mulighed for på tilfredsstillende måde at dirigere den økonomiske udvikling. Det forekommer mig også, at finansministeren med sine lovforslag har vist, at han har brug for en mere moderne skattepolitik.

Man vil derfor forstå, at jeg med denne indstilling er enig i og kan give det radikale venstres tilslutning til den opfattelse, at hovedsigtet må være en skatteomlægning med større vægt end hidtil på forbrugsbeskatning; men der må i dette hovedsigte være indeholdt det for os aldeles ufravigelige, at den sociale balance ikke forrykkes ved skatteomlægningen.

Det må være en helt selvfølgelig ting, at man ikke, fordi et samfund udvikler sig hastigere på grund af almindelig velstandsudvikling, end man har haft fantasi til at forestille sig og evne til at magte, lader sig forlede til en sådan form for omlægning, at de, der ikke har fået andel i den ellers almindelige velstandsudvikling, kommer til at lide yderligere skade ved en skatteomlægning. Jeg kan derfor på det radikale venstres vegne ikke alene give tilslutning, men stille det som en absolut forudsætning for vor tilslutning, at man fastholder den sociale linje, som jeg fik et indtryk af at finansministeren lagde samme vægt på som jeg.

Sociale justeringer — det gælder, hvad enten der er tale om invalidepension, folkepension o. s. v. — som bliver nødvendiggjort af en øget forbrugsbeskatning, skal foretages ikke efterhånden, men samtidig med omlægningen af skatterne. Der skal også foretages det, jeg vil kalde de sociale justeringer i selve skattelovene, altså i selve udskrivningsloven. Det vil sige, at den skattefrie bundgrænse må forhøjes. Her er jeg enig med finansministeren. Jeg har min tvivl om, hvorvidt en skatteomlægning af det omfang, finansministeren har skitseret, ud fra dette at fastholde det sociale

sigte er mulig med en forhøjelse af bundgrænsen på kun 1.000 kr. Jeg siger det så stærkt, fordi det må være en betingelse, at der ikke sker en forrykning i den sociale balance. På samme måde kan jeg da give hel og uforbeholden tilslutning til synspunktet om en justering af børnetilskuddene, der har det samme sigte. Det er en nødvendig ting.

Derfor må helt selvsagt de øvrige dele af en skattereform ske i takt med de muligheder, der er til stede under hensyntagen til en forsvarlig finanspolitik. Det vil sige, at en forhøjelse af proportionalsskattegrænsen, som må være et formål også med en skatteomlægning, må ske i det omfang, man er i stand til ud fra hensynet til en forsvarlig finanspolitik, efter at de nødvendige sociale justeringer er foretaget. Finansministeren får altså heller ingen bebrejdelser fra mig, fordi den skala, der her er stillet op, og, som jeg sagde, er en meget løs skitse til en skattereform, ikke indeholder forslag om en større forhøjelse af proportionalsskattegrænsen. Det er ikke udtryk for, at jeg ikke vil tilstræbe at nå væsentligt højere, men det må nødvendigvis ses ud fra den samlede bedømmelse, der, som jeg har forsøgt at give udtryk for, for mig må være det helt afgørende.

Det er da også klart, synes jeg, at det ikke alene ud fra bestræbelserne for at gøre vor skattelovgivning så retfærdig, som det nu engang er muligt at gøre en skattelovgivning, men også ud fra, om jeg så må sige, et konstruktivt bidrag til en moderne beskæftigelsespolitik, en moderne økonomisk politik, må være en selvfølge, at man ikke kan drøfte skattereform, uden at spørgsmålet om sambeskatningen indgår i disse drøftelser. Heller ikke her føler jeg trang til nogen form for bebrejdelser, fordi dette ikke er medtaget i forslaget, idet jeg stadig går ud fra, at alt det, som man kan finde på at efterlyse, som en helt selvfølgelig ting vil komme til at indgå i en sådan drøftelse.

Ud fra denne betragtning vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, der bebudede fremsættelse af forslag til lov om kildeskat, at når man nu har visse, skal jeg sige, ureglerlige kærlighedserklæringer at skulle have fremsat, så lad os da tale dem med. Man kender selvfølgelig de realistiske muligheder for deres videre udvikling, men